

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 25 września 2024 r.,  
w sprawie D. G.  
skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. i in.  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie  
z dnia 31 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 2010/23,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie  
z dnia 13 września 2023 r., sygn. akt IV K 378/23,

postanowił:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M.K., Kancelaria Adwokacka w S., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
3. **zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[PGW]

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 13 września 2023 roku, w sprawie o sygn. akt IV K 378/23, oskarżonego D.G. skazał za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego D.G. na rzecz pokrzywdzonego P.N. kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Dodatkowo sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli skazany D.G. i jego obrońca, a także obrońca drugiego oskarżonego A.Ś..

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 31 stycznia 2024 roku, w sprawie o sygn. akt IV Ka 2010/23, po rozpoznaniu wniesionych apelacji, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego D.G., który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na braku właściwego i rzetelnego rozpatrzenia przez sąd II instancji zarzutów apelacji obrońcy i osobistej skazanego i wyrokowanie po wadliwie przeprowadzonej kontroli odwoławczej, co jest skutkiem zaniechania dokonania wnikliwej i kompletnej oceny ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego i wynikających z niego wszystkich okoliczności, istotnych dla odpowiedzialności karnej skazanego za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., oceniając je w sposób jedynie pobieżny i niepełny pod kątem rozważenia realizacji przez skazanego znamion tych czynów, co doprowadziło do niezasadnego utrzymania w mocy skazania za popełnienie czynu przypisanego skazanemu wyrokiem sądu I instancji.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym, zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., od kończącego postępowanie, prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że podnoszone w kasacji zarzuty odnosić się powinny, co do zasady, do rażącej obrazu prawa, o której mowa w art. 523 § 1 k.p.k., do której miało dojść w toku postępowania odwoławczego. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Powyższe oznacza, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny dotyczyć orzeczenia odwoławczego. Jednocześnie podkreślić należy, że możliwość zarzucenia uchybienia wyrokowi sądu I instancji, może nastąpić tylko wówczas, gdy w treści zarzutu zostanie wykazane, że konkretne uchybienie przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Owo „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Uwzględniając treść powyższych rozważań wskazać należy, że podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przypisania sprawstwa skazanemu D.G..

Analiza akt przedmiotowej sprawy, wbrew twierdzeniom autora kasacji, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Sąd Okręgowy działając jako sąd odwoławczy, dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, co wynika wprost z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w sposób właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, prawidłowo realizując obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2

k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Przeprowadzona w ten sposób kontrola odwoławcza doprowadziła do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku.

Jednocześnie podkreślić należy, że sąd odwoławczy nie dokonywał w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie nowych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a w związku z tym nie mógł więc dopuścić się obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wymienionych w zarzucie kasacyjnym (zob. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 634/22).

Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, albo gdy kontrola ta miała charakter pozorny. Innymi słowy, zarzut rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. może być skuteczne tylko wtedy, gdy sąd II instancji nie rozpozna zarzutów apelacyjnych w ogóle lub gdy nie odniesie się do nich w uzasadnieniu orzeczenia, uwzględniając przy tym treść art. 457 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16; postanowienie SN z dnia 29 grudnia 2021 r., II KK 593/21). Do naruszenia tych przepisów może więc dojść wtedy, gdy sąd drugiej instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w apelacji lub wręcz ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że zarzut jest zasadny lub że jest niezasadny (por. postanowienie SN z dnia 9 marca 2023 r., III KK 308/22).

Ponownie zatem wskazać należy, że sąd odwoławczy w sposób pełny i należyty rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji, swoją decyzję w tym przedmiocie szczegółowo uzasadniając. Sąd II instancji już na wstępie uzasadnienia wskazał, że sąd I instancji zgromadził w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy, który poddał swobodnej ocenie z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz z wykorzystaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc z poszanowaniem dyrektywy z art. 7 k.p.k. Sąd ten wskazał również, że analiza akt potwierdza sprawstwo i winę D.G..

Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, istotą kasacji nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla skazanego niekorzystny. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną

polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. Z faktu zaś, iż określonym dowodom sądy nadały walor wiarygodności, innym zaś go odmówiły, nie sposób czynić zarzutu obrazy prawa (zob. postanowienie SN z dnia 3 września 2020 r., I KK 83/20; postanowienie SN z dnia 29 maja 2020 r., II KK 240/19).

W konsekwencji stwierdzić należy, że wniesiona kasacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu I instancji. Skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej od ustaleń sądów obu instancji oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego, zatem formułując w ten sposób kasację, skargę tę potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22).

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z treścią

art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., zwalniając skazanego od ich ponoszenia.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu skazanego, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j. Dz.U.2022, poz.1184) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 pkt 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 24 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2024, poz. 763) zasądzono na jego rzecz kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.

Mając na względzie powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

WB.

[ał]

